

NAGY MIKLÓS:

EXCELSIOR

Maud el volt gondolataival foglalva és nem vette észre Fred türelmetlenségét. Titokzatosan mosolygott a szélvédő üvegén át az országútra. Mosolygott, mert sikerült a meglepetést titokban tartani. Annie a hátsó ülésről talán tizedszer kérdezi:

— Most már igazán megmondhatnád, Maud!

Maud a fejét rázta. A következő pillanatban ijedten tette kezét Fred kezére. Egy gépkocsit súroltak leheletnyire.

— Vigyázz, Fred!

A fiú még erősebb sebességre kapcsolt, aztán az utat nézve, szinte a kormánykerékbe mondta:

— Nagy gyerek maga, Maud.

A leány kiérezte Fred hangjából a türelmetlenséget, de nem vette komolyan, mert erősen közeledtek a meglepetés helyéhez:

— Miért vagyok gyerek? Hiszen még nem is tudja a meglepetést.

— Az érdekel inkább, meddig fog az egész tartani. Tudja, hogy elígérkeztünk az estére.

Fred száraz hangja bántotta a leányt. És milyen lekicsinyítő hangsúllyal mondta „az egész” szót. Tehát Frednek az egész dolog egy kellemetlen zökkenő, ami megzavarja az esti táncot. Maud jókedvén rövid árnyék suhant keresztül.

— Nem biztos, hogy ma este elmegyek táncolni.

Fred erőset szorított a kormánykeréken. Szinte érezték, hogy félig a levegőben vannak. Annie elkényeztetett hangon, a „második számún”, ahogy Mac szokta mondani, panaszkodott:

— De Maud, mondd meg igazán, meddig fog az a meglepetés tartani. Én sem akarok az estéről lemondani.

Fred gúnyosan közbevágott:

— A meglepetésekről soha nem lehet tudni, meddig tartanak. Azért meglepetés.

Maud megérintette Fred kezét:

— Ejnye, be csípős nyelve van ma, Fred. Engem ugyan nem hoz ki a sodromból.

Mac észrevette a feszült hangulatot:

— Ne vegyétek már el a kedvét Maudnak. A meglepetés olyan mint a sütemény, csak frissen, melegen élvezetes.

Annie tapsolt a kesztyűs kezével:

— Jaj, be okos maga Mac. Olyan szépen beszél, mint a Columbia legöregebb professzora.

Maud nevetve hátraszólt:

— Csak védjen, Mac, legalább maga. Az én lovagom itt elől össze akarja törni a gépet türelmetlenségében.

— Bizonyára, ha nem csalódom, Frednek szól a meglepetés javarésze — folytatta Mac professzoros hangsúllyal.

Maud arcán újra az a kedves mosoly derengett, ami arcát sajtáságosan érdekessé tette. Ilyenkor szeme halványzöldes színt kapott. Szfinksz-mosoly — állapította meg már régen Fred. Ez a mosoly láthatatlanul apró árnyalatokban lassan tűnik el az arcról.

Befordultak a lakehursti repülőtér betonján az autóparkhoz. Maud elsőnek ugrott ki és sietett fel az irodába. Annie pedig megkérdezte a két fiút, mit csináljanak, ha Maud esetleg kibérel egy repülőt hosszabb útra. Fred meglehetősen durván kijelentette, hogy akkor visszafordul, neki találkozni kell este többekkel, Maud némelyik hóbortját nem lehet kibírni.

Annie kutatva nézte Fred arcát. Már egy ideje észrevette Fredben a változást. Csak azon csudálkozott, hogy ezt maga Maud nem vette észre. Vagy talán az utolsó hónapokban azok a titokzatos eltűnések fátyolozták be Maud különben éles látását. Maud az utolsó időkben hetente kétszer-háromszor eltűnt hazulról és nem akarta bevallani, mit csinált jóformán egész délelőtt.

Maud egy pilótafélével és egy szerelőveljött vissza. Egyenesen egy kisebb hangár felé tartottak. Maud intett nekik és ők háрман értetlenül és rosszkedvűen követték.

A szerelő szétolta a hangár ajtaját és a pilótával egy kis sportgépet gurított ki a hangárból. A pilóta körülnézte, beült, begyújtotta, újra lekapcsolta, aztán kiszállott a gépből:

— Minden rendben! —

Maud az izgalomtól tüzes arccal Fredhez fordult:

— Jöjjön, Fred! Megröpítem egy kicsit a levegőben. Tegnap óta vizsgázott pilóta vagyok.

Fred most látta, hogy az egész meglepetés neki szól. Nagyon kényelmetlenül érezte magát. Maud nem veszi észre, hogy ő már távolodik tőle, hogy az érzései több mint egy hónapja másfelé járnak. Csak még nem találta meg a módját a szakításnak. Azt hitte, hogy Maud magától rájön és szokott hirtelen elhatározásával vet véget az egész dolognak. Maud hangja lány volt:

— Nem megyünk messze, Fred. Csak egy pár kört írunk le.

Szótlanul kuporodott Maud mellé, aki a billentyűkkel babrált és oda se figyelt a gép mellett magyarázó pilótának.

— Hajtsa fel a gallérját, Fred! — szölt oda nyájasan. Közben a gép átfutott a betonról az apróra nyírt füves pályára.

Könnyedén emelkedtek. Maud a géppel volt elfoglalva. Fred figyelte ujjai játékát a billentyűkön. Maud szíve erősebben dobogott. Itt van mellette, akit szeret, itt csakugyan egyedül vannak. Fred és a magasság. Most szeretné megmondani Frednek, hogy mától kezdve nem pajtások, hogy ez a repülés számára olyan, mintha eljegyzésüket ünnepeleék. És ha Fred

csak egy kevéssé ismeri gondolatait, mondani fog valamit. Felolvad ez a meglepően rossz hangulata. Maud a tükrön keresztül egy pillantást vetett Fredre.

Fred hallgatott és a tengert figyelte. A gép köröket írt le egy nagyobb hajót választva központnak. Maud aztán nekiengette a gépet egyenes vonalban és újra benézett a tükörbe, hogy Fred arcát megkeresse.

— Excelsior a neve — szólt Fredhez.

— Minek? — riadt fel Fred?

— A gépnek — a gépemnek — nevetett Maud, de nevése hirtelen elhalt. Ijedten vette észre Fred ajka körül azt a gúnyos mosolyt, amikor valamit lekicsinyel. Oh, ezt a mosolyt jól ismeri, amikor Fred másokról megvetőleg nyilatkozott, ez a mosoly volt a kísézője.

Mi ez? Mi van Freddel? Mi történt itt az utóbbi idők óta? Nem vett észre semmit, talán mert nagyon lefoglalta ez a pilóta-vizsga. Szomorú képek tolultak eléje az utolsó hetekről, apró részletek, mozdulatok, Fred egy-egy elrejtett szava, amiket akkor nem eléggé figyelt meg. Ő azt hitte, hogy mindez az ő lakehursti titokzatos eltűnéseinek szól, amit majd megmagyaráz az Excelsiorral.

De itt valami nagyobb baj van. Lélegzete akadozni kezdett, mintha ötven méter magasságban járnának. A gépet visszafordította és kereste a repülőteret.

A gép könnyedén siklott le és a gyorsan tipegő galambok módjára gurult a betonon. Annie odafutott:

— Most engem is felviszel, ugye? Gyönyörű volt, Maud. Maud lezárt valamit a gépben és fejét rázta:

— Nem, ma nem, Annie. Mára elég volt. Fáradt vagyok. Annie észrevette feltűnő sápadtságát.

— Akkor gyerünk egy teára — indítványozta Annie. — A tea jót fog neked tenni.

— Menjetek, rögtön megyek én is — és a gépet figyelte, ami a hót árasztotta maga körül. Inkább csak azért állott ott, mert tanácstalan volt, valami különös gyöngeség lepte el.

— Maudnak vége, beleszeretett a gépbe. Fred, vigyázzon! — és Annie kesztyűjével meglegyintette Fred vállát.

— Szeretem, mert fölfelé visz. — Maud szerette volna ezt a pár szót visszanyelni. Érezte, hogy ezek közt itt nagyon esetlen megjegyzés volt. Szédülő fejjel hajolt a kiáramló meleg fölé és várta, hogy elmenjenek.

Aztán odaszóllított egy szerelőt. Beüzent, hogy menjenek haza, ő majd betelefonál kocsijáért. Beszállott újra a gépbe és a tengernek tartott. Körözni kezdett a tenger fölött céltalanul.

Amikor a repülőter fölé visszatért, látta, hogy Fred vörös gépe már az útra fordult ki. Utána szállott jó alacsonyan. Ők alulról úgy sem láthatják. Kevés por és füst kevergett az autó után, ami pikkelyes cserebogárként kapaszkodott a város felé a gépmadár alatt.

Nagy Miklós